

Mèxic D.F. 9ad'agost del 1952

Estimats pares: al cap de dues hores d'haver cursat la meva anterior, en la qual em queixava per no haver rebut encara carta de vostès, va arribar-me la postal del pare, i a l'endemà rebia la carta del Joan. Queda, doncs, sense efecte el meu plany immotivat. Contestaré al Joan en carta apart; anticipint-li, però, que he llegit i rellegit dotzenes de vegades la seva lletra i que n'estic molt content.

"Pont Blau", per culpa de l'impressor, encara no ha sortit. Està ^(que) tot compost i esperem dintre dos o tres dies es farà el tiratge. Es joc de poques taules, perquè dissortadament els tiratges han d'ésser molt limitats. L'impressor (català) ens fa un preu una mica més baix que el de cost i no ens podem queixar del retard. Ens interessen notícies literàries i d'activitats vitats artístiques de Barcelona i dels països de llengua catalana. Si sap alguna cosa d'interès i publicable, li agraïrem, pare, que ens ho trameti per al noticiari. Tindrem corresponsals a tots els llocs on hi ha nuclis de catalans; la presentació serà modesta, perquè els mitjans són escassos, però no ens falta ambició per a fer una cosa ben feta.

Segueixo llegint exemplars endarrerits de "Destino" i vivint, fins allí on l'imaginació m'hi ajuda, la vida actual de Barcelona a través de la visió que en donen els redactors de l'esmentada revista. Que, naturalment, ja em faig el càrrec que en alguns aspectes delicats deu ésser notablement deformada. Però tot el que ve d'Europa, i especialment -és clar- de Catalunya, m'interessa d'una manera extraordinària.

No sé si els vaig dir que, recentment, varem veure "Pandora", la pel·lícula nordamericana filmada a Catalunya. Suposo que vostès ja la deuen

conèixer i que ^{si} hauran lamentat com nosaltres. Dóna una pauta del grau d'estupidesa que poden aconseguir els americans així que es distreuen una mica. No és estrany que desconeguin el nostre país fins aquest punt, perquè quan fan pel·lícules de Mèxic, a desgrat de tenir-lo al costat i de visitar-lo continuament a grans remats, fan unes coses que posen els cabells de punta. Fa poc, el govern mexicà ha hagut de prohibir la projecció de "Viva Zapata", perquè entre grotesc i grotesc denigrava a Mèxic. Els "toreros" i les "señoritas" treuen la son als productors de Hollywood!...

Anem seguint, amb retard i a distància, els canvis que els ^{al nostre país.} temps i les circumstàncies imposen a ~~Barcelona~~. La desaparició del quiosc de Canaletes, ens va fer tristesa, a desgrat de tractar-se d'un venerable fòtil. I les obres que han transformat, sense fortuna, l'encreuament del Passeig de Gràcia i Corts. Tan bonica que era abans aquesta cruïlla!... Voldríem que tot seguís igual, que quan Déu ens permeti el retorn, les coses ens esperessin tal com les vam deixar. Es tracta d'una mena d'egipisme inevitable. Vaig veure, també, una reparació o restauració del Pati dels tarongers, molt elogiada per "Destino" però que a jutjar per les fotos no ~~me~~ semblava, digna de merèixer-ne gaïres.

En bona part, la decepció d'algunes de les persones que han retornat (cal dir que són les més primàries) es deu a això: l'enyo-rament embelleix tots els records, i a mesura que passen els anys, les coses es van tornant sublims per gràcia de la fantasia. Després, en comprovar que són tal com són i res més, es produeix una reacció de desencís absolutament injusta.

Poso punt aquí. Una abraçada ben forta pel Joan (li escriu-
ré de seguida) i tota l'estimació per vostès, pares, dels seus

*Bona**Per*

Records al Manuel, a la Montserrat, als cosins i als oncles